

Orden; — naar man i Tyffland kun straffer, hvor en flig Henvendelse virkelig sætter den offentlige Fred i Fare, skulde et Bevis for, at dette er Tilfældet, ikke være nødvendigt for, at Straffeansvaret indtraadte i Danmark. For det Andet nævner den tyffe Straffelov kun Voldsgjæringer; men den foreliggende § 3 omhandler ogsaa Sindelaget ved at nævne „Had og Forbittrelse“. Derfom denne Lov havde været gjældende, da Søren Kierlegaard skrev sine „Dieblifte“, vilde han have kunnet blive Gjenstand for en offentlig Anklage for det, som han skrev imod Præsterne, medens det dog vist var ad en ganske anden Wei, at hans Angreb skulde blive afflaet. Den tyffe Lov er heller ikke saa stræng som den foreslaaede § 3 i Bestemmelser af Straffen, idet den giver Valget imellem Bøder og Fængsel, medens § 3 kun nævner Fængsel.

En Lov, som i flere Retninger er videregaaende end den, der gjælder i det store tydske Rige, turde være strengere, end det paa nogen Maade kan være ønskeligt i det lille danske Rige, hvis Beboere alle Dage har haft det Lov, at de hørte til de roligste og fredeligste i hele Verden.

Hertil kommer, at Danmark er et af de faa Lande, som endnu ikke har nogen Jury-Domstol, hverken til at paadømme Presse-Forsæelser eller til at paafjende Anklager for politiske Forbrydelser, og dette Savn vil føles dobbelt stærkt, jo mere Straffebestemmelserne skjærpes. Saa vist som det maa være Opgaven for Lovgivningsvirksomheden paa en Gang at værne om de enkelte Borgeres Ret overfor Myndighederne og at betrygge den offentlige Orden, saa bør Udviklingen i den sidste Retning ikke hæmme den i førstnævnte Retning. Først naar de enkelte Borgeres Frihed til at bruge deres politiske Rettigheder havde fundet den Betryggelse, som Nævninge-Retters Indførelse, navnlig i Pressesager og politiske Sager, vilde give, først da vilde Tiden være kommen til at tage under Overveielse, om en Skjærpelse af Straffeloven i enkelte Henseender vilde være betimelig. —

Mindretallet kan fremdeles ikke se Andet,

end at der er adskillige i høi Grad ubestemte Udtryk i det foreliggende Forslag.

Udtrykket „Forsamling“ i første Paragraph burde ogsaa af den Grund ikke bruges, fordi det som anført rækker alt for vidt og derfor er altfor ubestemt. Det samme gjælder Udtrykket „Klasser eller Dele af Befolkningen“ i § 3. Men tager man § 4 for sig, da gjælder det ganske særligt med Hensyn til denne, at den lader et altfor stort Spillerum for Fortolkninger. Naar en Sag staar i et andet Vys for en Forfatter end for Anklagemyndigheden og Dommeren, og han har fremstillet Sagen, som han ser den, kan han blive straffet med Fængsel for at have givet en „forvansket“ Beretning om, hvad der er foregaaet, — vistnok kun naar Dommeren formener, at Bevæggrunden til hans Fremstilling er den at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige; men hvor nær ligger det ikke at antage, at denne Bevæggrund altid i politisk stærkt bevægede Tider er til Stede hos dem, der tale eller skrive imod Regjeringen? Det Spillerum, som i alle Samfund, der skulle udvikle sig, bør være for en alsidig Bedømmelse af offentlige Foranstaltninger, kan ved en hensynsløs Benyttelse af en Lov som den foreslaaede bringes til fuldstændig at miste sin Betydning.

Det vil i flere Henseender have faare mislige Følger at gjøre det usikkert, hvad man maa sige og hvad man maa skrive. De, som ved saadanne Baand paa Ytringsfriheden først ville blive bragte til at holde sig tilbage, ere saadanne Talere og Forfattere, som have været vant til frimodigt og aabent at give deres Mening til Kjende. Der er Andre, som mindre ville lade sig trykke af de Baand, der ville fremkomme ved denne Lov. Det er dem, der baade forstaa og finde det rigtigt at sige eller skrive, hvad de ville, paa en forblømmet Maade, saa at de kunne undgaa selv den mest paapassende Anklagemyndigheds Paatale; men flige skulde Angreb ville altid være langt farligere, end hvad der kommer aabent frem. Man maa aabenbart søge at undgaa ved